

undrade jag, om det var någon familj i hela staden, som hade så roligt som vi, om det fanns något hem, där man skrattade så hjärtligt som hos oss lilla-julskvällen. Och detta var till största delen Elins förtjänst.

Ett stort nöje för oss barn var att få vara med i köket, när Elin kanderade nötter. När karamellmassan var färdig i kastrullen, fick en av oss vara hennes hantlangare, ty proceduren måste ske fort, för att inte massan skulle stelna i kastrullen. I denna nedsläppte man då en nöt i sänder, varefter Elin tog upp med en silversked och lade den på en välvd smord bricka. När alla nötter voro kanderade, fick den, som varit hantlangare, "slicka skeden". Denna var då en stor karamellklump och smakade säkert mycket bättre än en nutida "slickepinne".

Småbrödsbaket till jul, vilket hörde till Elins husliga åligganden, var också en förnöjelse, som vi aldrig ville gå miste om. När pepparkaksdegen stod på bakhordet, var Gustaf särskilt påpasslig och nöp då och då till Elins förtrytelse ett stycke av degen, som han tyckte mycket om. Och den dag strax före jul, då bakelsesubstansen tummades ut i de gamla Nybergiska kopparformarna, var det mycket lämpligt att då och då sticka näsan ut i köket för att blygsamt efterhöra, om inte någon bakelse olyckligtvis gått sönder, då den slogs ut ur formen, och därför borde förtäras genast. Ja, det fanns inte det göromål inom vårt hem, som inte fängade vårt intresse och beredde oss nöje.

Jämte moster Tekla hade Elin sitt rum i "tredje våningen". Det var en mycket nätt och väl möblerad dubblett, som de bebodde. Fönstren vette åt väster och erbjödo en vidsträckt utsikt. Över hustaken såg man Kampenhofs bomullsväveri men därjämte ett stycke

vacker natur: Skansberget och skogsåsarna bortom Kåsen, den stora Thorburnska egendomen, och därtill, såsom det förnämsta, en flik av Byfjorden. Om sommareftermiddagarna var det mycket hett däruppe, men om vintrarna var det gott att ha tillgång till hela husets förråd av ved, som huggen och staplad, förvarades på vinden utanför.

Att för en stund få komma upp på Elins rum var för oss ett mycket eftertraktat nöje. Men se, vägen dit över den stora, stora vinden var för ett litet barn fylld av vanskligheter. Ensam vågade man alls inte gå, inte ens mitt på ljusa dagen, men i Elins sällskap, om man fick hålla henne i handen eller i kjolen.

Redan, när man passerade den stora svarta järndörren halvvägs i trappan, började det kännas kusligt. När man sedan kom upp på själva vinden och började gå på golvet av mörkröda tegelstenar, sjönk modet ytterligare. Här var så skumt och hemlighetsfullt. Såg man in genom torkvindens spjälor, så hängde där vanligen vita tvättkläder, och, tittade man åt "lillevinden", ett trots namnet mycket stort s.k. vindskontor, så varanade man där sådant, som blev till underliga, skrämmande figurer. Nej, bäst att inte se åt något håll och så hålla Elin fast i handen eller kjolen. Kunde man bara fort komma fram till "trampen", en liten träbro, byggd över en bjälke, så lättade det, ty däröver var ett stort takfönster. Men tänk, om någon i alla fall stode gömd vid den stora "brödbingen" eller i vrån vid "Saras Skrub" - Eller - hemska tanke! - om en råtta komme kilande vid bärpressen alldeles invid "trampen"! Ett nytt tag i Elins kjol. Nu trippade man äntligen över "trampen", som då ekade så underligt glatt, och sedan var det inte många små steg till Elins dörr. När Elin låste upp, måste man dock passa på att komma först in genom dörren - den siste kunde ju någon gripa tag i.

Väl inne i Elins rum glömde man vindens skräckbilder för allt det roliga, som fanns att se hos Elin. Hon hade så fina tapeter: skära vildrosor på grå botten. Hennes sängplats var en liten hemtrevlig, lustig vrå, som bildades av en skorstenspipa, dragen snett uppåt mot taket, och begränsades på ena sidan av en garderob, på den andra av ett stort, inbyggt skåp, där Mamma hade sitt linneförråd. Möblerna hade till större delen varit farfars. En stor japansk solfjäder var utspänd på den lustiga pipan, och i taket hängde en färgrik papperslykta. Vid byråspegeln såg man ett stort fång av små sidenrosetter och silkepappersduskor, och på samma vägg hittade man "munken" med dolken och radbandet; på väggen till höger om den grönspräckliga kakelugnen fann man tavlan, som föreställde "räven utanför hönsburen". Så gick man omkring och såg på allt. Man fick ingenting röra, därför frågade man så mycket mera. "Vad har Elin där Vem har Elin fått det av Så sporde vi om alla de små fina saker, som stodo på byrån eller på skrivbordet. Där var den lilla vita porslinsgossen, som red på kängan, och där var den fina elfenbensasken med det lilla, lilla dominospelet inuti och mycket annat, som vi tittade på med förtjusning. Var det nu riktigt väl, så satte Elin sig i korgstolen och visade oss ett album med många vackra "bokmärken" i eller tog fram sina pappersdockor. Dessa, som hon förvarade mellan bladen i en bok, voro handgjorda, måhända av samma person, som hade med sax klippt alla de vackra djur, vilka Mamma hade gömda i sitt skrivbord och ibland tog fram och visade oss. Det kunde också hända, att Elin läste för oss om "Bullerbås" eller om "Knive-Fritz". Den senare var en liten norsk berättelse, som Elin medfört från Norge, där hon vistades sommaren 1883.

Dörren till moster Teklas rum innanför var alltid stängd,

och man öppnade den inte utan särskild anmaning. Moster Teklas rum var lika ordentligt som Elins, men det hade inte samma attraktioner. Moster Tekla hade i alla fall flera saker, som voro föremål för vår nyfikenhet. Man ställde sig på täspetsarna för att se på den stora märkvärdiga snäcken, som fanns på hennes byrå. Den var försedd med bokstäver, och vi blevo mycket imponerade, när moster Tekla talade om, att där stod hela "Fader Vår" på engelska. Hon hade fått den av morbror Reinhold, när han kom hem från England på 80-talet. Vi trodde, att det var en verklig snäcka, tagen på havets djup, men nu undrar jag, om den inte var helt och hållet av porslin eller också överdragen med porslinsmassa, i vilken de upphöjda bokstäverna gjutits. Moster Tekla upplyste oss inte om detta. På det mycket välordnade skrivbordet var föremålet för vår beundran en liten förnämlig frimärksask av malm med en silvervovve på locket. Och så fångslades vi av en stor vacker stjärtfjäder från en påfågel, instucken vid en tavla på väggen. Men märkvärdigast var kanske, att moster Tekla hade ett gruppfoto av sin skolklass. Hade moster Tekla verkligen en gång varit liten och gått i skola som vi?

Elins och moster Teklas rum kommo, såsom jag sedan skall berättas, att utgöra stommen till vårt andra hem.

Om Elin under den egentliga ungdomen haft sin fulla frihet, så fylldes hennes liv från och med hennes trettionde år av arbete, intensifierat ju äldre hon blev. Omslaget inträdde, då Mamma den 7 maj 1894 nedlades på sitt sista årslånga sjukläger. Elin fick nu utåt träda i Mammans ställe, ehuru Mamma från sin sjuksäng alltjämt bibehöll ledningen och var auktoriteten att tillfråga. Under detta Mammans sista levnadsår kom det fram ett förut okänt drag hos Elin, nämligen hennes lust och fallenhet

för sjukvård. Kärleksfullt och kunnigt och utan främmande hjälp vårdade hon Mamma. För att stärka krafterna kokte hon gång på gång gammaldags äkta vingelé och sökte genom läckerheter i matväg, t.ex. ostron, stimulera hennes aptit. I detta sammanhang kan jag inte låta bli att omnämna vår husläkare, doktor Richard Forsblad, stadsläkare i Uddevalla. Han var gottlänning, hade mörkt vid tinningarna gräsprängt hår och mörka, djupt allvarliga ögon, till både utseende och framträdande en osedvanligt förnämlig typ av en läkare. I början av Mammans sjukdom, då symtomen voro mycket allvarliga, kom doktorn dagligen eller två gånger om dagen, sedermera, då en lugnare period inträdde, besökte han Mamma varannan, vartredje eller varfjärde dag allt efter omständigheterna men alltid utan anmaning. Och han kom skyndsamt i Mammans sista stund, som inträffade den 14 maj 1895.

I fråga om vänlighet mot Mamma vill jag också här nämna ett annat namn: Mamsell Laura Hasselgren, innehavarinnan av den exklusiva gästgivargården i Uddevalla. Varenda dag under Mammans sjukdomstid skickade denna fromma kvinna en av sina fem jungfrur, ibland vaktmästaren, för att "fråga, hur det stod till med fru Malmgren", såsom hälsningen alltid formulerades.

Alla Elin's förträffliga egenskaper: hennes goda omdöme och praktiska duglighet, plikttroheten och redbarheten, arbetsamheten och ordentligheten, såväl som de sidor, som för oss kunde kännas mindre behagliga, kommo väl till pass, då vid Mammans frånfälle Elin tog hand om både hemmet och syskonen, av vilka ingen ännu hade avslutat sina studier. Tack vare Elin kunde vi behålla vårt hem ett tiotal år framåt, visserligen i förminskad skala men till sitt inre väsen och sina traditioner tämligen oförändrat. I två år hade vi kvar den större våningen, men sedan flyttades

hemmet en trappa upp och främmande människor - låt vara en mycket hygglig och fin familj - togo i besittning den bostad, där vi framlevat vår lyckliga barndomstid. Det var gott för de mera känsliga av oss att slippa vara med om denna flyttning. Allt var ordnat av Elin, innan julferierna började.

När jag någon vecka före jul återvände hem och gick förbi vår tamburdörr med de stjärnmönstrade glastrutorna och ännu en trappa upp och trädde in i den lilla tamburen, kunde jag inte nog förundra mig över hur trevligt det hade blivit på vår mörka vind. De förut omnämnda två rummen, av vilka moster Tekla fortfarande bebodde det ena, hade utökats med ett stort rum, försett med två takfönster, samt kök och den redan nämnda tamburen. Det blev emellertid trångt, när vi samlades, och därför inreddes efter några år ytterligare ett rum, som blev Elins sovrum. Denna lägenhet, som på grund av takfönstren i två av rummen och köket var mycket originell men särdeles hemtrevlig, bestod nu av fyra rum. Till rumsutrymmena vill jag absolut räkna även garderoben innanför moster Teklas rum, som hade tapetserats och gjorts helt i ordning för min räkning. Den var möblerad med säng, byrå, skrivbord, schäslong, en liten lavoar och en stol; mer behövde jag ju inte. Om vintern kunde inte detta krypin användas att sova i, men om dagen brann ständigt en kraftig fotogenlampa. Och många somrar sov jag gott där under snedtaket och takfönstret. Då jag första gången kom till detta vårt hem - det var sent en kväll - var garderoben det sista, som Elin visade mig. Det blev en stor och glad överraskning.

Väl installerade i "tredje våningen" kände vi, att vårt barndomshem fortfarande existerade. Hit kommo vi, när sommarledigheten började, här samlades vi om jularna. Här mottogs alltjämt brödernas studiekamrater, här introducerade Gustaf, ver-

den präst på Karingön, sina kära öbor. Kort efter Roberts förlovning med Esther Håkansson hade Elin middag för Erik Andersson och hela prästfamiljen i Bokenäs. Åt en del av dem beredd till och med nattläger. Esther och jag lågo båda i farfars soffa i Elins rum. När kyrkoherde Törnqvist installerades, inbjöds enligt Nicolaus' önskan pastor Lars Norborg att bo hos oss. Det fanns aldrig några omöjligheter för Elin. Hon var utomordentligt gästfri, men hon tyckte inte om överraskningar. En gång inviterade Gustaf, utan att först ha tillfrågat Elin, två av de i Uddevalla tjänstgörande prästerna till middag. Man kan ju lätt förstå, att sådant gjorde henne förtröt.

Det var ingen ringa ansvarsbörda, som vilade på Elin. För vår ägande fastighet var hon värd och hade med fyra hyresgäster att göra, hemmet fordrade sin ständiga vård, och de yngsta av oss behövde en mera personlig omtanke. Dessutom hade hon ett eget förvärvsarbete, som tog större delen av hennes dag i anspråk. (Två år efter Mammans död hade Elin fått anställning som kontorist hos grosshandlaren E.G. Lange, sedan många år en av våra hyresgäster). När julen nälkades och vi väntades hem, använde hon ofta nattens timmar, för att vi skulle få fira högtiden i det närmaste som förr och känna igen vårt gamla hem i de traditionella julrätterna. Ja, Elin var inte blott vår syster, i mångt och mycket var hon som en mor för oss. Fastän det var förenat med uppoffring av både tid och krafter, togo vi detta tyvärr som något självfallet.

Sedan var och en av oss så småningom fått sin plats i livet och Robert dessutom bildat eget hem, förelågo icke tillräckliga skäl för oss att längre bibehålla gemensamheten. Det första steget till utbrytningen var, att vi beslöt att sälja fastigheten. Våren 1906 blev samme person, som under tio års tid in-

nehäft den största handelslägenheten, ägare till huset.

Följande höst, då Gustaf stod i begrepp att gifta sig, delade vi vad som fanns av möbler och annan löseegendom, och därmed var vårt älskade barndomshem definitivt upplöst. Vad som därefter följde i det gamla hemmet, gällde de inre banden. Elin ville radikalt bryta med det förgångna och sade upp moster Tekla till avflyttning. Eftersom moster Tekla alltid tillhört vår familj och bott i samma rum, tog hon denna förändring synnerligen hårt. Men, sedan hon bildat ett trevligt hem med moster Augusta och de båda systerarna funno sig väl i att leva tillsammans, glömdes de gamla misshälligheterna. Mellan Elin och dessa mostrar rådde under de sista årtiondena av deras samvaro ett mycket gott och vänskapligt förhållande, kännetecknat särskilt av hänsynstagande till varandra och stor ömsesidig välvilja. Under alla högtider voro mostrarna Elins självskrivna gäster, och dessemellan inbjöd hon dem ofta till middag. Många påsar socker och mjöl, katrinplommon och gryn buro mostrarna till Elin under första världskrigets hårda år. Att få ge Elin något, allra helst något värdefullt var för dem en stor glädje. Det kunde man se.

Elins mycket trevliga hem, som för oss icke betecknade någon ny eller främmande miljö, stod öppet för syskonen. Här möttes vi av en obegränsad gästfrihet och betogos av en så genuin hemkänsla, att man glömde, att hemmet inte längre var vårt utan Elins. I moster Teklas f.d. rum hade Elin placerat min andel av barndomshemmets möbler, som alltjämt voro under hennes vård, och detta lilla gästrum stod redo att taga emot när som helst. Det var ingen mer än jag, som hade anledning att komma ofta eller stanna länge. Men på grund av sjukdom och därav följande arbetsoförmåga eller arbetslöshet var jag under långa tider inte bara en väl tillgodosedd gäst hos Elin utan åtnjöt de ännu större

förmåner, som bruka tillkomma ett barn i huset. Ja, som barn i huset var man. Ty det var det underliga i förhållandet till Elin, att man aldrig växte upp till full jämlikhet utan förblev liten, d.v.s. kände sig liten och behandlades som liten. Men därav följde ock, att man bekymmerslöst och såsom något självklart tog emot de kärlekens håvor, som under hälsodagar eller sjukdomstiden generöst flödade över en. För min del har jag känt, att Elin fått röna för litet av tacksam erkänsla för vad hon varit för sina syskon.

På Elins 50-årsdag, den 1 november 1914, voro vi sista gången fulltaligt samlade hos henne. Sommaren samma år hade Nicolaus, som Elin alltsedan hans barndom var mycket fäst vid, tillbringat fjorton dagar hos henne på Gustavsberg. Jag minns, med vilken glädje hon talade om detta för mig. När Elin fyllde sextio år, hade redan två länkar i vår syskonkedja brustit.: Gustaf och Nicolaus hade, båda efter längre tids sjuklighet, nedlagt vandringsstaven.

Vi fyra.

Om Elin på grund av ålder och personliga egenskaper befann sig i särklass, så är därmed icke sagt, att de fyra yngre i syskonringen utgjorde en homogen grupp. Mest själsbesläktade torde de tre yngsta ha varit. Hos Gustaf funnos egenskaper och anlag, som vi yngre ej riktigt kände igen hos oss, t.ex. oräddheten och tilltagsenheten, säkert betingade av en viss självtillit, som vi saknade, vidare optimismen och den orubbliga flegman, ävenledes främmande för oss.

Jag vet inte, hur Robert och Nicolaus sågo på Gustaf, men jag för min del beundrade honom mycket, till att börja med av ganska kuriösa orsaker. När vi sutto vid måltidsbordet och Gustaf t.ex. sade: "Mamma, jag har så ont i pannan", eller "Mamma, det kväljer mig", så tyckte jag, att han var oerhört duktig. När han senare såsom liten skolgosse bröt armen under lek på skolgården, ökades antagligen min beundran ytterligare. Närhelst Gustaf gav mig något litet uppdrag, t.ex. att torka växt-papper i ugnen eller att, då Gustaf skulle åtfölja Mamma till Ulricehamn, passa kanariefåglarna, som nyss lagt ägg, kände jag mig mycket hedrad och fullgjorde uppdraget med den största noggrannhet. Rent av uppmärksamman kände jag mig, då Gustaf bad mig följa med ut på promenad. När jag kommit upp i ton-åren, var han mycket noga med att alltid gå till vänster om mig.

Som Äldste sonen hade Gustaf en mycket god placering. Pappa torde ha sysselsatt sig med honom på lediga stunder, vilket kanske påskyndade hans utveckling. Redan vid fyra års ålder kunde han läsa och följde med i psalmboken, då han satt bredvid Pappa i kyrkan. Det är antagligt, att Mamma, sedan hon blivit änka, fäste sina förhoppningar om framtida stöd och hjälp i första rummet vid Gustaf och därför i viss mening såg upp till

honom. Och kanske var detta återigen orsak till att Gustaf hade ett särskilt grepp om Mamma. Var det något, som han åstundade att köpa, så kunde han för det mesta övertyga Mamma om att saken var absolut nödvändig. Ja, övertygelsen var väl kanske blott skenbar, ty Mamma såg ofta mycket skeptisk ut, men Gustaf fick i alla fall, vad han ville ha. Under den förut omnämnda vistelsen i Ulricehamn, då Mamma plågades av hemlängtan, var Gustaf säkerligen ett både uppmuntrande och omtänksamt sällskap för Mamma.

Under en av gustavsbergssomrarna på 80-talet blev Nicolaus en gång av en granne, fru Wallström, tillfrågad om vad hans bröder skulle bli. "Den ene skall visst bli doktor och den andre löjtnant", svarade Nicolaus. "Nå, du själv då?" sporde fru Wallström. "Skall du bli handlande?" I en något undergiven ton svarade Nicolaus: "Å ja, det blir väl ingenting annat." Nicolaus' gissningar, som han naturligtvis hört någon av de äldre uttala, grundade sig, förmodligen på Gustafs intresse för djur och växter, Roberts vurm för tennsoldater, vilket i förening med hans spänstiga fysik syntes predestinera honom för militäryrket, och Nicolaus' obestridliga merkantila anlag. Mina tre bröder hade utan tvivel blivit dugande män även i det fall, att de valt de levnadsbanor, som deras barndoms håg och sysselsättningar syntes inriktade på. Deras livsuppgifter blevo emellertid helt andra. Det var nog först under gymnasietiden i Göteborg, som deras intressen togo mera bestämda former och deras livsmål klarnade, för Robert säkerligen ännu senare. Ett par månader före sin död omtalade Gustaf för mig, att han en tid verkligen tänkte på att bli läkare, och nämnde tillika, att det var på grund av Elis Heilmans inflytande, som han kom ifrån tveksamheten och bestämde sig för det prästerliga kallet.

Gustaf och Robert brukade inom familjen benämnas "pojkarne". Och de utgjorde nog en kast förnsig. Har man blivit gammal, märker man inte en åldersskillnad på 3-6 år, men, då man är liten, betyder den mycket. Vad som var tillåtet för Gustaf och Robert, fick därför ofta gå vår d.v.s. Nicolaus' och min näsa förbi. När Mamma reste med ångbåt till Slussen för att höra V.E. Friedlander predika i Torps kyrka på Orust, så fingo "pojkarne" följa med, och till Sténsens sommarkalas i bärtiden på Marieberg blevo vi små inte bjudna. Gustaf och Robert fingo också en gång gå på cirkus.

Robert var den av "pojkarne", som gjorde minst väsen av sig. Han lekte med sina tennsoldater, av vilka han hade en stor mängd, utökad varje jul med ett eller annat regemente, tittade i böcker, underordnade sig Gustaf, när så fordrades och var snäll och lydig mot Mamma. En särskild ömhet präglade också Mammans sätt mot "Robba". Fattades det honom något till hälsan, så syn-tes Mamma mer bekymrad, än när någon av oss andra var sjuk. På sitt skrivbord hade Mamma en ram med porträtt i medaljongformat av Pappa, Mamma och barnen. Om Roberts porträtt hörde jag Mamma en gång säga: "Han ser ut, som om han skulle få lungrot". Jag tror, att Mamma hade fått för sig, att Robert inte skulle bli gammal.

Robert var särdeles vän med Amanda vår "köksa", såsom ämbetet på den tiden hette. När han en gång var hos henne i köket, blev han av någon anledning arg och spände till henne. Amanda återgäldade detta med en liten spark tillbaka, men Robert frågade indignerad: "Ska' Manda spännas?" Om Robert var faveriserad av Amanda, så hade Nicolaus och jag vår Sara. Hon kom i Mammans tjänst, när jag var späd, blott fjorton dagar gammal, och hon stannade hos oss i trettiofyra år eller till sin död, som

inträffade på Gustavsberg sommaren 1911. Vad Sara betytt för mig under mina barneår och min uppväxttid är gömt i ett tack-samt hjärta.

Gustaf var mångfrestaren ibland oss, full av initiativ för att inte säga påhitt. Hans intresse gällde för st och främst djur och växter. Han hade både höns, kaniner och kanariefåglar och omhuldade husvilla katter. Till att börja med hade vi ingen egen katt, men Gustaf tog gärna upp någon stackars hemlös från gatan. En, som blev kallad Lars, stannade kvar. Det var en alldeles rysligt ful och otrevlig hankatt, som vi till sist måste låta kloroformera. Men en sommar, då Gustaf kom från Fjällbacka, dit han fått följa med moster Tekla, tog han upp ur sin rockficka den allra sötaste lilla kattunge. Han fick namnet Nisse och blev en mycket kär lekkamrat för oss alla fyra. Snart råkade han emellertid ut för ett litet missöde. Från det öppna matrumsfönstret föll han en morgon ned på den stenlagda gården och skadade sig, så att han sedan en lång tid linkade omkring på tre ben. Augusta Bratt, vår hemsömmerska, satt vid olyckstillfället framför fönstret med sitt arbete. Att hon inte hade passat på Nisse och förhindrat hans fall, kunde Mips, som var en intensiv kattvän, aldrig förlåta henne. Nisses levnadstid blev i alla fall inte lång. Han fick något ont i örat, och varken Saras omvårdnad eller den tillkallade veterinärens medicin kunde rädda honom. O, vad vi sörjde Nisse !

Kanariefåglarna i den stora buren, som hade sin plats ovann på dockskäpet, voro väl gemensam egendom, men det var Gustaf, som styrde och ställde med dem. Varje morgon skrapades golvet rent och beströddes med fin sjösand, som vi fått från Börjes i Sund, friskt vatten fylldes i behållaren, och rent badvatten sattes in. Födan utgjordes av kanariefrön, rovförn och hampfrön,

som i blandning inköptes hos Brattbergs. Mest omsorg fordrade parningstiden. När den nalkades, inmonterades i buren en liten rede, fylld med linneraffel. Den sommaren, som Gustaf var i Ulricehamn, blev det tre ungar i boet, vilka kallades Totta, Bepp och Bult. Vi hade mycket nöje av våra fåglar. Det var mycket roligt att se dem gunga i den lilla gungan eller bada och skvätta i karet, som utgjordes av ett tefat. En stor del av dagen kvittrade de, och, när det blev kväll, satte de sig så nätt med huvudet under vingen och somnade. När Mamma sedan skulle läsa aftonbön med oss i barnkammaren, var hon så mån om att något mörkt skulle hängas över buren, för att fåglarna inte måtte vakna av lampskenet. Djärv och påhittig, som Gustaf var, tog han sig ibland för att öppna buren och låta fåglarna flyga ut. De kretsade då omkring i våningen - bokstavligen voro de vilslna fåglar - klängde sig fast i gardinerna och satte sig äntligen stilla på de förgyllda kornischerna. Att få dem tillbaka till buren var nu inte så lätt. Med en lång borste jagades de från plats till plats, tills de slutligen hamnade utanpå buren. Då lade man en handduk över dem och förde dem varligt in i buren. Så var det slut med friheten, som de förresten inte tycktes särskilt uppskatta. Mindre lyckad var väl Gustaf, när han en gång genom fönstret lockade in duvor i sängkammaren. På den tiden var det gott om duvor i Uddevalla, men det räckte nog att ha dem kuttrande på takrännan eller fönsterbrädet.

På "Lillegården", ett ej stensatt område av vår tomt, hade Gustaf Mammans medgivande att anlägga några örtesängar. Leonard, månadskarlen, skaffade matjord och ordnade till landen, varefter Gustaf sådde dill, persilja, rädisor, bönor m.m. Solen var emellertid sparsam på "Lillegården", därför gick det trögt med växten. Jag vill minnas, att Gustaf i likhet med